

der kan tænkes at ødelægge Landskabet eller Mindesmærker, og vil gøre Fredningskommissæren opmærksom derpaa. I saadanne Tilfælde bør Kommissæren straks kunne træde til og ved et foreløbigt Forbud standse Foretagendet; men hans Afgørelse bør dog kunne paaklages for Fredningskommissionen, der da ved en foreløbig Kendelse træffer Bestemmelse om, hvorvidt Forbudet skal opretholdes eller ikke. Da en saadan foreløbig Kendelse skal afsiges snarest muligt, vilde det ikke være hensigtsmæssigt, om Reglerne i § 7, 1ste Stykke om Indvarsling etc. i dette Tilfælde skulde overholdes før den foreløbige Kendelses Afsigelse, hvorimod der, hvis Kendelsen gaar ud paa at standse Foretagendet, naturligvis inden Sagens endelige Afgørelse, bør iagttages de ellers paabudte Foranstaltninger til Sikkerhed for de privates Interesser. Den foreløbige Kendelse vil efter § 12 kunne indankes for Overfredningskommissionen. Hvis Ejeren overtræder Kendelsen, vil han ifalde Ansvar efter § 18.

ad §§ 6—7.

I mange Tilfælde vil der vistnok ved Forhandling med vedkommende Ejendoms Ejer kunne opnaas Overenskomst om Fredning eller Færdselsret, og hvis der i saadanne Tilfælde ikke skal udredes Erstatning af det offentlige, enten fordi Ejeren ikke kræver Erstatning, eller fordi det nødvendige Beløb kan stilles til Disposition ad privat Vej, vil det være rimeligt, at Sagen, uden at Fredningskommissionen behøver at sættes i Bevægelse, kan ordnes ved et med Fredningskommissæren afsluttet Forlig, ved hvilket der paalægges Ejendommen den fornødne Servitut; en Udskrift af Overenskomsten skal selvfølgelig derpaa tinglæses paa Ejendommens Folium, se § 11. Dog bemærkes, at det naturligvis er en Forudsætning for en saadan forligsmæssig Ordning, at ikke alene Ejeren, men ogsaa de Personer, der har begrænsede tinglige Rettigheder over Ejendommen, giver Ordningen deres Tilslutning, og Fredningskommissæren maa derfor ved Fremskaffelse af Panteattest for Ejendommen forvisse sig om, at samtlige interesserede har givet Samtykke, saa at Tinglæsning kan ske uden Retsanmærkning. Hvis nogen i Ejendommen berettiget derimod protesterer eller hans Erklæring ikke kan faas, eller hvis der bliver Tale om at lade det offentlige udrede Erstatning, bør Fredningskommissionen derimod ved en Kendelse afgøre, om Fredning skal finde Sted eller ikke.

Reglerne om Indvarslingen er affattede med Hensyntagen til, at Sagen i Reglen skal fremmes saa meget som muligt, uden dog paa den anden Side at gaa de privates Interesser for nær.

ad § 8.

Ministeriet finder det rimeligt, at Fredningskommissionen ikke blot træffer Bestemmelse om, hvorvidt Fredning skal finde Sted, og hvilke Foranstaltninger der eventuelt i den Anledning skal træffes af det offentlige eller af private, men at ogsaa alle Spørgsmaal om Erstatnings Udredelse henlægges til Kommissionen. Foruden Ejeren vil ogsaa Indehavere af begrænsede tinglige Rettigheder over Ejendommen, navnlig Brugere, Panthavere og Servitut-havere, kunne have Krav paa Erstatning. De foreslaaede særlige Regler om Erstatningens Beregning og Udredelse til Fæstere og andre Brugere stemmer med de ved Ekspropriation almindeligvis fulgte Principper, se f. Eks. Frd. af 5. Marts 1845 § 17 angaaende Grundes Afstaaelse til Jernbaner.

Reglen i 2det Stykke formenes at kunne blive af praktisk Betydning i saadanne Tilfælde, hvor Fredningen væsentligst har lokal Interesse, saaledes at det er mindre rimeligt at lade de offentlige Kasser betale Erstatningen, og hvor det fornødne Erstatningsbeløb er stillet til Raadighed fra privat Side, f. Eks. en Turistforening el. lign., eller dog ventes at kunne fremskaffes ad privat Vej. Som ved §§ 6—7 bemærket vil Kendelse i saa Fald ikke være nødvendig, naar Forlig med alle vedkommende kan opnaas; men hvis dette ikke lykkes, bør der aabnes Adgang til at bryde den privates Modstand, naturligvis under Forudsætning af, at Betingelserne efter Forslagets § 1, 1ste Stykke, foreligger. De her nævnte Kendelser kan af det offentlige appelleres i Henhold til § 12, 3die Stykke.

ad § 9.

De foreslaaede Regler om Kendelsers Forkyndelse vil formentlig findes naturlige uden nærmere Forklaring.

De i 2det Stykke nævnte negative Kendelser vil kunne appelleres af det offentlige, se § 12, 3die Stykke.

ad § 10.

Til Garanti for, at der ikke paadrages det offentlige Udgifter til Erstatnings Udredelse, uden at Fredningen virkelig skønnes at være af væsentlig Betydning for